

על המימשל שאינו מכסה את פניו בצעיף ומה אומר מרידוד על הפליטים * מי

מאשים את מי בנאציזם ושתי גירסות על „ליב"י תרום"

מתחילה פרשת הכח

אורי ברנשטיין:

יש רגעים בחיי עם שבהם גורלו נחתך לדורות. ההיסטוריונים רואים, מטוח שבו שנים, את שעת-המיפנה, את הרגע שבו התחולל השינוי הנחרץ בתולדות אומה. הפעם אנחנו יכולים לעמוד על כך מקרוב. כאן בבירתנו, בשוויון-הנפש הנורא שלנו, תם צידוק השואה. עד כאן, „בדם ובאש יהודה תקום". מכאן ואילך, חלילה: „בדם ואש יהודה תיפול". זהו הרגע שבו נסתיימה הסאגה הציונית, סיפורו של העם הנרדף

מבני-דורה שהיא „אשה יפה, כל אימת שפניה מכוסים בצעיף". המימשל שלנו אף איננו טורח לכסות את פניו בצעיף. הברירה האחת שהוא מותר לנו היא לשבור את הראי שפניו נשקפות ממנו. **„מעריב" 4.8.1982**

דוב ירמיה:

פליטים בפעם השלישית

סיפור עשרות אלפי הפלסטינים, ילדים, נשים וקשישים, שהפכו במלחמה זו לפליטים בפעם השנייה או השלישית — עוד יסופר, ואת חשבוננו האנושי והמוסרי הכבד עוד נשלם, לצערי, בעתיד. אשר לדברי תא"ד מימון בעניין זה, ברצוני לציין: עד היום לא נקבעה בנושא זה כל מדיניות, כאשר נשאל השר מרידוד, בישיבה ב-18.6.82, מהי המדיניות לגביהם, ענה — תוך תנועת ידיים מתאימה — „תדחפו אותם מזרחה".

ההתייחסות היחידה של מפקדינו לנושא הפליטים הפלסטיניים הסתכמה באיסור מוחלט לטפל בהם במסגרת עבודתנו. אם לחצנו בעניין זה נענינו: „שתטפל בהם אונר"א". **„עז המזמור" 5.8.1982**

אמנון דנקור:

הגדרות שבאומות

כשמשווים בעולם את מעשינו בבירות למעשי הנאצים אין הכוונה דווקא למעשי אס"א וגסטאפו. כדאי שבנין, לפני שאנחנו פותחים בקפוגייה של היעלבות מתחסדת, כי הכוונה היא, בדרך כלל, לזרמאנט ולזופטר וואפה ולפעולותיהם האכזריות וחסרות ההתייחסות בתוך ערים צפופות אוכלוסין כדי לזרוע הרס, הרג ואימה, בדרך להשגת הי מטרת הצבאית. במקום לקפוץ מייד למסעים מפקקים של האשמות באנטי-שמיות ובעירי בוב מושגים, כדאי שניתן דעתנו לכך שבמסע על בירות אנו מתקרבים במידה מסוכנת לשפל מדרגה מוסרי של הגרועות שבאומות.

„הארץ" 5.8.1982

אליהו עמיקם:

העם בכל זוהר

היה לילה אחד בטלוויזיה, ליל ליב"י תרום, שבו הובטו שיקרי כל הלילות הטלוויזיוניים, כל עלילותיהם, כל הדיסאינפורמציה שהיתה בהם. זה היה הלילה, שבו הומו כל כוזב העיתונות על העם, על צבאו ועל המורל שלו. העם עמד בכל זוהרו, מול מצלמת הטל-וויזיה, כשמש בגבורתה, זוהרו לא הועם תחת הררי הבוז, שהוטחו בו. אולם לילי-חסד אחד אינו מביא את הפיתרון, מה גם שהשוא איננו כוודאי עתה מגידרו ויגייט יותר בוז ויותר זיהמה, כדי להשתק את הקול ולהאפיל על האור. **„ידיעות אחרונות" 6.8.1982**

חנה זמר:

הצבא מבקש נדבות

בשבילי זה היה מחזה מביש, לפרקים ממש נוסח אמריקה, ולא במיטבה. אינו בוש. מביחם של הורי יצאה הרבה צדקה, ותמיד הניבו אותי על מתן כסתר. החזיון

הזה של תרומה לאור המצלמות, ולא במעט למען המצלמות, הוולגאריות של המחרמים והתורמים כאחד. זו פרשה אחת, אולי הפחות חשובה, החשור בה יותר, העקרונות, המתייחסת לא רק לערב זה אלא לפעולתה של ליב"י בכלל, היא השערוריה, שהגוף העשיר ביותר בי-מדינת-ישראל מבקש נדבות; הצבא הממוסד היחיד בעולם המבקש נדבות — נוסף למי-סים.

„דבר" 6.8.1982

פסקו' השבוע

● **ראש-הממשלה מנחם בגין**, ל-נשיא ארצות-הברית, רונלד רגן: „אני חש כראש-ממשלה המוסמך להורות לצבא-אמין העומד מול פני ברלין, שם מסתתרים בתוך אורחים חפים מפשע, היטלר ומרעיו, בבונקר עמוק מתחת לאדמה".

● **ח"כ מפ"ם לשעבר, חייקה גרוס-מן לניל**: „לו הייתי בכנסת, הייתי תובעת לכנס את הכנסת כדי להחזיר אותך לשפיות דעתך".

● **זיווה יריב**: „ידעתם? ממש ברגע האחרון הודיע מאיר לנסקי שלצערו לא יוכל להשתתף במכירה הפומבית של ליב"י תרום".

● **העיתונאי שלום רוזנברד**: „זה"ל שיפר עמדותיו במערב ביירות. הודעה על כך נמסרה לשרים".

● **המחזאי יהושע סובל**: „אל תאמר הכנסת הציגה את עצמה לפגרה, אמור הכנסת הישגרה".

● **הנ"ל**, על דברי רפאל איתן, שהפית' רון הצבאי לבעיית אש"ף נראה באופק: „מה זה אופק? קו דמיוני, שכלל שאתה מתקרב אליו הוא מתרחק".

● **הסופר יורם קניוק**, בתשובה למיש' אל של העיתונאית טלי זלינגר על המכירה הפומבית בליב"י תרום: „צויר-בלהות של הי חברה הישראלית".

● **יצחק בן-אהרון**, על הנ"ל: „תיעב".



עמיקם ירמיה

תי את מה שראיתי — הפגנת המיליונרים השועים, המשחקים לא בכספם אלא בכספי העם הציבורי".

● **עזר וייצמן**, באותו עניין: „אני לא אומר מילה על שום דבר כרגע בארץ-ישראל".

● **הסופר דן בן-אמוץ**: „סוף-סוף יש מיעוט קטן של אנשים מאושרים שלא יודעים קרוא וכתוב, ולכן לא נתונים לשיטפית-המוח היומית של העיתונות. אבל יש כאלה שלא ינומו ולא ינוחו עד שאפשר יהיה לשטוף את המוח לכל במדינה".

● **העיתונאי קובי ניב**: „סאטירה היא כמו דיבור אל הקיר. הם בכלל באיצטדיון אחר. אתה משחק בבלומפילד והם בתיק"א".

● **המשורר יב"י**: „זוהי מדינה שרואה את האדם דרך כוונת האתנו האתנו".

● **הנ"ל**: „הישראלי היפה, אחרי שהוא נלחם כארי, הוא מפגין בכיכר מלכי-ישראל למען השלום. כמה שהוא מקוער!".

● **המשורר זמר יעקב רוטבליט**: „לחברה הישראלית אין תחליף פוסט-ציוני. הבעיה היא שכל תנועות-המחאה הולכות בתור לשגרירות האמריקאית לקבל ויזה".

במדינה

מישפט

הגנב של

גיימס בוד

ארבע שנות מאסר
לגונב מיסמכים
מתיקי סטודנטים.

השיטה היתה פשוטה. מיכאל מאירי, 31, היה נכנס לספריית האוניברסיטה. הוא לא התכוון ללמוד, אבל היה משהו שמשך אותו לשם. סטודנטים הנכנסים לספרייה חייבים להשאיר את תי-קיהם בחוץ. רובם לוקחים איתם לספרייה את ארנק הכסף המזומן, אבל בתיקים המחכים בחוץ נר-חרים מיסמכים, פינקסי-צ'קים ו-כרטיסי-אשראי.

מאירי היה נכנס לספרייה, מס' תובב זמן מה. אחר-כך, בלי ש' איש ישגיח בו, היה יוצא, נוטל את התיק המרשים ביותר שהיה בהישג-ידו, והולך איתו לדרכו. בחוץ היה פותח את התיק ו-מחטט בו. ברוב התיקים מצא העודות-הזות, פינקסי-צ'קים ותעו-דות נוספות. הוא היה מוציא את החפצים שעניינו אותו, ואת התיק הריק היה משאיר.

באמצעות הצ'קים הגנובים היה קונה חפצים. כאשר הוא מודהה בתעודות הזהות הגנובות, ערך החפצים שרכש כך היה 80 אלף שקל. אבל הוא לא הסתפק בכך. בעזרת אחת מתעודות הזהות ה-גנובות פתח חשבון-בנק, והוציא פינקסי-צ'קים נוסף. הוא הציג ע-צ' מו החברת אווים בשם שבו פתח את החשבון ושכר מכונת-אש' התיימר לשלם בעזרת כרטיס-אש' ראי גנוב, נטל את המכונת-לי-11 יום ולא שילם את הסכום של 12 אלף שקל, שהיה חייב עבור ההשכרה.

יצורך תרמית גברית, כאי שר נעצר לבסוף בחודש ינואר השנה, הובא לפני השופט אריה אבן-ארי, אולם הצליח לשכנע את השופט כי אם ישוחרר בערובה, לא יתקרב לאוניברסיטה ולא יג-נוב אפילו תיק גיימס בוד אחד נוסף. הוא שוחרר ממעצרו ברא-שית חודש מרס, ובמחצית החודש נתפס שוב כשהוא גונב תיקים באוניברסיטה.

כאשר הגיע מועד מישפטו לפני השופט המחזיר דויד ולך, הספיק הנאשם לצבור 78 אישומים. ל-סניגורו, נחמן בטיטו, לא נותר אלא לבקש רחמים על מרשו. הוא סיפר, כי בגלל מחלת סוכרת לא גויס מאירי לצבא, והדבר פגע מאוד בחימיתו הגברית. הוא התגרש פעמיים וחוייב במוזנות לשתי גרושותיו. מכאן באו סיבוי-כיו הכספיים והחובות שצבר.

השופט הציץ גם בחוות-דעת פסיכיאטרית שקיבל, ומצא כי הי-נאשם אינו חולה-נפש, להיפך, הוא אדם בעל אינטליגנציה גבוהה, אבל יש לו רקע אגוצנטרי-זנרקיסטי. הוא שחצן ורוכש אמון הבריות. בקיצור — רמאי טיפוסי.

השופט התרשם גם מהמעילה באמונו של בית-המישפט, כאשר הנאשם הבטיח לשופט אבן-ארי להתרחק מהאוניברסיטה, ונתפס גונב תיקים שם אחרי ימים ספור-רים. על כן הטיל עליו בית-המישפט שבע שנות מאסר. מהן ארבע בפועל ושלוש על תנאי, שיתרחק מתיקי גיימס בוד.